

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDSS Sodba Pdp 127/2019

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2019:PDP.127.2019

Evidenčna številka: VDS00029380

Datum odločbe: 12.09.2019

Senat: dr. Martina Šetinc Tekavec (preds.), Sonja Pucko Furman (poroč.), mag. Tanja Pustovrh Pirnat

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: odpoved pogodbe o zaposlitvi delavca

Zveza: ZDR-1 člen 77, 82.

Jedro

Neutemeljeno pritožba vztraja, da odpovedi nikoli ni podpisal in da je njegov podpis prekopiran ali ponarejen. Pravilna je ugotovitev sodišča prve stopnje, da iz originala odpovedi izhaja, da podpis tožnika na njej ni prekopiran ali prilepljen s kake druge listine. V kolikor bi tožnik resnično menil, da podpis na navedeni odpovedi ni njegov, bi predlagal izvedbo dokaza z grafologom.

Izrek

I. Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijana sodba sodišča prve stopnje.

II. Tožnik sam krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo zavrnilo tožbeni zahtevek za ugotovitev, da se kot nezakonita razveljavi odpoved delovnega razmerja z dne 15. 2. 2018; da tožniku delovno razmerje pri toženi stranki ni prenehalo na podlagi odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 15. 2. 2018, pač pa je trajalo do dneva izdaje odločbe sodišča prve stopnje; da je tožena stranka dolžna tožnika prijaviti v zavarovanje za vpis v matično evidenco ZPIZ za celotno obdobje nezakonitega prenehanja delovnega razmerja in mu za to obdobje obračunati bruto nadomestilo plače po zadnji sklenjeni pogodbi o zaposlitvi, nato pa po odvedbi davkov in prispevkov izplačani ustrezen neto znesek nadomestila plač skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ter druge prejemke iz delovnega razmerja in sorazmerni del regresa z zakonskimi zamudnimi obrestmi; da je

tožena stranka dolžna izplačati tožniku denarno nadomestilo v višini 6.720,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi in tožniku povrniti stroške celotnega postopka skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

2. Zoper navedeno sodbo vlaga tožnik pravočasno pritožbo iz razloga zmotno in nepopolno ugotovljenega dejanskega stanja, zmotne uporabe materialnega prava in bistvenih kršitev določb pravnega postopka. Pritožbenemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodi ter sodbo v celoti spremeni tako, da tožbenemu zahtevku ugodi s stroškovno posledico oziroma podredno, da vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje. Navaja, da je sodišče napačno zaključilo, da iz tožnikovih trditev izhaja dogovor med strankama, kot ga je zatrjevala toženka, saj nikoli ni trdil, da je bila odpoved, ki naj bi učinkovala z dnem 15. 2. 2018, del sporazuma oziroma dogovora, temveč je zatrjeval, da ni podal odpovedi pogodbe o zaposlitvi, niti takšnega namena ni imel. Prav tako s toženo stranko ni sklenil dogovora, v skladu s katerim od 30. 11. 2017 do 15. 2. 2018 ni več prihajal na delo, na podlagi katerega mu je bila izplačana odpravnina ter na podlagi katerega bi se tožnik in tožena stranka dogovorila o izplačilu sorazmernega dela regresa za letni dopust. Na delo ni prihajal, ker ga tožena stranka na delovnem mestu ni želela. V obdobju od 12. 11. 2017 do 30. 11. 2017 je bil nezmožen za delo zaradi bolezni, od 1. 12. 2017 do 15. 1. 2018 pa zaradi bolezni zmožen za delo v skrajšanem delovnem času po 4 ure dnevno. Toženo stranko je seznanil z omenjeno odločbo, vendar mu je dejala, da ga za 4 ure ne potrebuje in pozvala, naj da odpoved. Zatrjuje, da odpovedi, na podlagi katere je bil odjavljen iz zavarovanj, ni spisal in ni podpisal. Želel je dokazati, da je tožena stranka nanj pritiskala, naj sam poda odpoved in ker je ni želel podati sam, je neznana oseba podpisala odpoved in ga odjavila iz zavarovanj. Nasprotuje argumentaciji sodišča, da tožnik ne zanika prejema odpravnine v višini 1.000,00 EUR. Dejstvo, da je tožena stranka tožniku izplačala znesek 1.000,00 EUR odpravnine, je dokaz, da je v konkretnem primeru šlo za odpoved delovnega razmerja s strani tožene stranke, zato odpoved ni zakonita. Meni, da je tudi elektronsko sporočilo z dne 30. 11. 2018 sestavljeno in prirejeno izključno za namen morebitnega sodnega spora, saj je tožena stranka očitno že takrat imela namen enostransko prekiniti delovno razmerje, čeprav je tožnik jasno povedal, da odpovedi ne bo podal. Meni, da se sodišče tudi zmotno opira na njegovo izpoved, da gre pri sporni odpovedi za njegov podpis, saj je tožnikovo izpoved vzelo iz konteksta, in ni upoštevalo, da je bil tožnik prvič v življenju zaslišan na sodišču in prvič sploh na sodišču. Izpovedal je, da se je tudi na takšen način podpisoval, vendar odpovedi ni nikoli podpisal in je podpis neznana oseba namestila na odpoved ali tako, da ga je preslikala z dokumenta, ki ga je dejansko podpisal tožnik ali ponaredila podpis. Dejstvo, da se je tožnik v preteklosti podpisoval s takšnim podpisom, ne more voditi v zaključek, ki ga je sprejelo sodišče prve stopnje. Vztraja, da je listina ponarejena, zato ne more imeti pravnih učinkov. Tožnik za grafologa ni zaprosil, ker je bil prepričan, da že iz priloženih listin in pričanj izhaja dovolj dokazov, ki njegove navedbe in izpoved potrjujejo. Sicer pa za grafologa nima dovolj prihodkov, hkrati pa so njegovi prihodki nad mejo, kar mu onemogoča, da bi prejel brezplačno pravno pomoč. Priglaša pritožbene stroške.

3. Pritožba ni utemeljena.

4. Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijano sodbo v mejah razlogov, navedenih v pritožbi, pri čemer je v skladu z določbo drugega odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (Ur. l. RS, št. 26/99 in nadalj. - ZPP) po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7., in 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje, ter 12. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP ter na pravilno uporabo materialnega prava. Pri tem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni storilo bistvenih kršitev določb pravnega postopka, ki jih uveljavlja pritožba, niti tistih, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti. Pravilno in popolno je ugotovilo dejansko stanje in pravilno uporabilo materialno pravo.

5. Neutemeljen je pritožbeni očitek bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 14. točke drugega

odstavka 339. člena ZPP. Ta bistvena kršitev je podana, če ima sodba pomanjkljivosti, zaradi katerih je ni mogoče preizkusiti, zlasti pa, če je izrek sodbe nerazumljiv, če nasprotuje samemu sebi ali razlogom sodbe ali če sodba sploh nima razlogov ali v njej niso navedeni razlogi o odločilnih dejstvih ali so ti razlogi nejasni ali med seboj v nasprotju. Takih pomanjkljivosti izpodbijana sodba nima, sodišče prve stopnje pa se je ustrezno opredelilo do vseh odločilnih navedb in izvedenih dokazov tožnika in svojo dokazno oceno ustrezno obrazložilo. Ni pa se sodišču treba opredeliti prav do vsake trditve stranke, za kar se zavzema pritožba. Prav tako sodišču ni treba pri odločitvi upoštevati in presoјati vseh delov izpovedi prič oziroma strank, pač pa oceni izvedene dokaze le z vidika pravno odločilnih dejstev, kar je sodišče prve stopnje tudi storilo. Iz izpodbijane sodbe jasno izhaja, zakaj je sodišče prve stopnje tožbeni zahtevek zavrnilo. Tožnik to kršitev zatrjuje zaradi nestrinjanja z dokaznimi zaključki sodišča prve stopnje, kar pomeni pritožbeni razlog nepravilno oziroma nepopolno ugotovljenega dejanskega stanja, do česar se je pritožbeno sodišče opredelilo v nadaljevanju.

6. Pritožba izpodbija tudi dokazno oceno sodišča prve stopnje. V zvezi z dokazno oceno izpovedi tožnika in zakonitega zastopnika pritožbeno sodišče pojasnjuje, da je sodišče prve stopnje tisto, ki lahko ob zaslišanju dobi neposreden vtis, ali zaslišani izpoveduje verodostojno, ali ne, poleg tega pa ima možnost in dolžnost ta vtis primerjati z ostalimi izvedenimi dokazi. Izpoved mora oceniti kot vsak drug dokaz, torej samega zase in v povezavi z drugimi dokazi. Sodišče prve stopnje je v predmetni zadevi prepričljivo in argumentirano pojasnilo svojo dokazno oceno, tako glede izpovedi tožnika kot zakonitega zastopnika tožene stranke, pri tem pa pojasnilo, zakaj tožniku ne verjame, da je odpoved prvič videl šele dne 26. ali 27. februarja 2018 in zakaj ne verjame, da tožnik ni podal odpovedi pogodbe o zaposlitvi dne 15. 2. 2018. Pritožbeno sodišče soglašja z dejanskimi ugotovitvami in pravnimi zaključki sodišča prve stopnje, glede pritožbenih navedb, ki so odločilnega pomena (prvi odstavek 360. člena ZPP) pa dodaja.

7. Sodišče prve stopnje je pravilno in popolno ugotovilo vsa odločilna dejstva. Ta pa so naslednja:

- da se je na tožnikovo željo dobil zakoniti zastopnik s tožnikom dne 29. 11. 2017 v gostilni A., ker je tožnik želel koristiti dopust, ki ga prej ni mogel, saj je bil večino časa v bolniškem staležu. Zakoniti zastopnik mu je dejal, da dopusta ne more koristiti in ker ni želel delati, ga je prosil, naj da odpoved;
- da se tožnik sprva ni strinjal s predlogom zakonitega zastopnika, nato pa je začel barantati glede višine odpravnine in na koncu sta se dogovorila, da tožnik ostane doma do 15. februarja 2018, kar dobi plačano, da prejme 1.000,00 EUR odpravnine in regres, tožnik pa se je s tem strinjal;
- da je tožnik dne 29. 11. 2017 v gostilni A. podpisal odpoved pogodbe o zaposlitvi, ki učinkuje z dnem 15. 2. 2018 in je bil tega dne tudi objavljen iz zavarovanj (B3);
- da je tožnik zatrjeval, da te odpovedi ni podpisal, zakoniti zastopnik toženke pa, da je zapis odpovedi zapisal zakoniti zastopnik, tožnik pa jo je podpisal;
- da iz originala odpovedi (B6) z dne 15. 2. 2018 izhaja, da spodaj podpisani B.B. daje sporazumno odpoved delovnega razmerja iz osebnih razlogov ter da se zaveda, da mu ne pripadajo dodatki iz naslova prijave na zavodu;
- da je tožnik v začetku februarja poklical zakonitega zastopnika in razlagal, da ga ne more dati na zavod, ker bolniška ni zaključena.

8. Na podlagi navedenih dejanskih ugotovitev je sodišče prve stopnje utemeljeno zaključilo, da je tožnik dne 29. 11. 2017 v gostilni A. podpisal odpoved pogodbe o zaposlitvi, ki učinkuje z dnem 15. 2. 2018. Da je bila odpoved dejansko podana že 29. 11. 2017, izhaja tudi iz originala listine odpovedi, kjer je na drugi polovici listine zapisano obdobje 30. 11. 2017 do 15. 2. 2018, saj sta se stranki hkrati namreč dne 29. 11. 2017 dogovorili, da bo tožnik do 15. 2. 2018 koristil plačan letni dopust, da mu bo toženka plačala odpravnino v znesku 1.000,00 EUR in sorazmerni del regresa. Sodišče prve stopnje je argumentirano pojasnilo, zakaj ni sledilo tožnikovim trditvam, da ni podpisal sporne odpovedi in da je njegov podpis na njej ponarejen. Ko ga je namreč sodišče vprašalo, če je na tej odpovedi njegov podpis, je tožnik dvakrat odgovoril, da je to njegov podpis, hkrati pa je vztrajal, da te listine - odpovedi nikoli ni podpisal. Na posebno vprašanje sodišča, kako si to razlaga, je odgovoril, da je to prekopirano in da je njegov podpis ponarejen. Na tožnikov predlog je zato sodišče pridobilo originalno listino in na podlagi vpogleda ugotovilo, da je listina pristna in da podpis tožnika na originalni listini ni prekopiran, prav tako pa ni prilepljen na listino s kake druge listine, kar je zatrjeval tožnik (B6). Pritožbeno sodišče soglaša z dokaznim zaključkom sodišča prve stopnje tudi v delu, da tožniku ne verjame, da je odpoved prvič videl šele na ZZZS dne 26. ali 27. 2. 2018, ko je ugotovil, da nima zavarovanja, saj je na podlagi izvedenih dokazov ugotovilo, da je tožnik podpisal odpoved dne 29. 11. 2017 ob prisotnosti zakonitega zastopnika toženke v gostilni A., v skladu z ustnim dogovorom med njima pa je tožnik do prenehanja delovnega razmerja izkoristil plačan letni dopust in prejel odpravnino.

9. Neutemeljeno pritožba vztraja, da odpovedi nikoli ni podpisal in da je njegov podpis prekopiran ali ponarejen. Pravilna je ugotovitev sodišča prve stopnje, da iz originala odpovedi izhaja, da podpis tožnika na njej ni prekopiran ali prilepljen s kake druge listine. V kolikor bi tožnik resnično menil, da podpis na navedeni odpovedi ni njegov, bi predlagal izvedbo dokaza z grafologom. Zmotno je pritožbeno zatrjevanje, da je v predmetnem sporu dokazno breme na toženki. Če tožnik zatrjuje neverodostojnost njegovega podpisa na odpovedi, je dokazno breme na tožniku in mora dokazati, da podpis ni njegov (212. člen ZPP), kar mu v predmetnem sporu ni uspelo.

10. Ker niso podani niti s pritožbo uveljavljani razlogi in niti tisti, na katere pritožbeno sodišče pazi po uradni dolžnosti, je pritožbeno sodišče pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo sodbo sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).

11. Tožnik s pritožbo ni uspel, zato sam krije svoje stroške pritožbenega postopka (prvi odstavek 165. člena v zvezi s prvim odstavkom 154. člena ZPP).

Datum zadnje spremembe: 27.02.2020